

ningen til en Gennemsnitspris, men i den anden Halvdel staa Køer, som ere uvurderlige for ham, som have en Værdi, der slet ikke kan erstattes, det er hans Stamkøer, det er de Køer, hvorpaa hele den Gren af hans Forretning hviler. Blive de tagne fra ham, standses denne Gren af Forretningen for ham, og det kan vare aarevis, ja Aartier, inden han kan faa den gennemført igen.

Det humane Hensyn lige overfor den, der er saa ulykkelig at faa Sygdommen i sin Besætning, kræver, at Regeringen maa være ret varsom med Nedslagningen. Jeg beder bemærket, at jeg straks nævnede, at der er Tilfælde, hvor Nedslagning er nødvendig. Det er kun i de Egne, hvor Sygdommen har grebet om sig i stort Maal, og hvor der er mange store Besætninger, at det er rigtigt at holde inde. Jeg tror heller ikke, at der opnaas noget ved den ubetingede Nedslagning, for da Sygdommen er i Egnen, vil den uvægerlig brede sig der, uanset om Besætningen slaas ned eller ikke. Det er nemlig ikke noget radikalt Middel mod Smittens Udbredelse at slaas en Besætning ned. Man ser tværtimod ofte, at Sygdommen dog dukker frem noget derfra i en anden Egn, muligvis stammende fra det iagttagne Tilfælde, mulig ogsaa overført paa anden Maade. Man ved jo slet ikke, paa hvilken Maade Smitten overføres; man har kun det ene at holde sig til, at Smitten virker ved direkte Berøring. Faar en Ko i en Stald Mund- og Klovesyge, faar hele Stalden Mund- og Klovesyge, og gaar en Mand fra den Stald over til en anden Stald, risikerer han ogsaa at smitte den. Men ellers tror jeg, at man har dannet sig alt for fantastiske Begreber om, hvorledes Smitten udbredes.

Med Hensyn til Afspærringen vil jeg sige, at ogsaa jeg sætter Pris paa de Forandringer i Afspærringsreglerne, som den højtærede Landbrugsminister har foretaget. De Regler, der først fulgtes, vare ret vanskelige, og der er visse Ulemper derved. Der afspærredes sognevis, og det har sine praktiske Ulemper. Nu afspærres der saaledes, at der drages en Cirkel om det Sted, hvor Sygdommen er fremme, og det er langt mere praktisk. Medens jeg er ved Afspærringsvæsenet, vil jeg rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister. Det forekommer mig, at man alligevel ved de Regler, der benyttes, paa enkelte Steder gaar ret stærkt til Værks. Den Angst, der er for Smitten, har selvfølgelig ført til, at man søger at forhindre den saa meget som muligt, men der er

enkelte Steder, hvor man er gaaet lovlig stærkt til Værks. Jeg vil f. Eks. blot nævne den Bestemmelse, at alle Hunde paa den Egn, hvor Sygdommen er fremme, skulle holdes bundne. Det har saaret mig i Hjertet, naar jeg er kommen ind paa en Gaard, hvor jeg ved, der har gaaet en Hund løs, og jeg nu har set den lænket til en Tønde ude i Gaarden, saa at den ikke kunde bevæge sig frit, ikke kunde komme ud omkring. Det forekommer mig, at det næsten grænser til Dyrplageri. Er en Hund vant til at staa bunden, lider den ikke derunder, men har den gaaet i mange Aar frit, er det sandelig lige drøjt nok at blive Lænkehund, og jeg gad nok set det Tilfælde af Smitte, der er fremkaldt ved Hunde. Det er en Selvfølge, at hvor der holdes Hund i en Kostald, skal den tvinges til at blive indenfor Kostaldens Mure, men hvor Hunden gaar frit omkring og ikke kommer i Kostalden, synes jeg, der ikke er Grund til at lægge Baand paa den. Veterinærvæsenet er saa ganske paa det vilde med Hensyn til, hvorledes Smitten udbredes, at man skal være varsom med at træffe alt for store Indskrænkninger i det almindelige Liv. Veterinærerne ane ikke, paa hvilken Maade der smittes. Der siges saa mange forskellige Ting. Jeg kan huske, at forrige Gang, vi havde Sygdommen her i Landet, mente man, det kom af Raavildtet. Den Tro er man nu kommen bort fra, og man kan ogsaa bevise, at Sygdommen ikke er kommen derfra. Nu nævnes der Spurve og Krager, ja, der nævnes Maager og alt muligt andet, (*K. M. Klausen*: Polakker!), og det varer vel ikke længe, inden ogsaa Storken, som nu faar Skyld for saa meget, ogsaa faar Skyld for at bringe Smitte her til Landet. Det ærede Medlem minder mig om, at man ogsaa nævner Polakker. Men jeg kender ikke noget Tilfælde, hvor Polakkerne have bragt Smitte her til Landet, og i alt Fald kan det med Bestemthed siges, at de, som kom herind i Fjor Foraar, have ikke bragt Smitten til Landet. Om de ville gøre det i Aar —? Det er jo muligt. Men jeg tror, at man ogsaa overfor Polakkerne bør være ret varsom med de Forsigtighedsregler, man træffer, fordi det er Synd mod disse Mennesker at stille dem anderledes end andre rejsende. Man skal ikke gøre noget, som kan krænke dem, eller som kan vække Misfornøjelse hos dem.

Det er rigtigt at træffe saa strenge Forholdsregler som muligt mod Smittens Udbredelse, men det er ikke det alene,